

Bilag 5.

AMTSRÅDSFORENINGEN I DANMARK.

BYMÆSSIGE KOMMUNER.

DE SAMVIRKENDE SOGNERÅDS-
FORENINGER I DANMARK.

DEN DANSKE KØBSTADFORENING.

De af regeringen den 23. januar 1963 i folketinget fremsatte lovforslag nr. 74-83 vedrører adskillige vitale kommunale interesser. Dette gælder navnlig de lovforslag, der i henhold til motiverne har til formål at tilsikre en mere effektiv planlægning og regulering, d. v. s. forslag til lov om ændringer i lov om naturfredning, forslag til lov om regulering af bymæssige bebyggelser og forslag til lov om ændringer i lov om byplaner samt forslag til lov om regionplanlægning og endelig forslag til lov om kommuners forkøbsret til fast ejendom samt støtte til kommuners jordkøb.

De kommunale sammenslutninger, der ikke forud for forslagene fremsættelse i folketinget har været gjort bekendt med disse, tillader sig at fremkomme med følgende udtalelse angående de fundamentale administrative og forvaltningspolitiske spørgsmål, der knytter sig til forslagene.

I. Planlægningens forhold til de ansvarlige myndigheder.

Den almindelige debat har i de senere år været præget af en stærkt øget interesse for en intensiveret offentlig planlægning, navnlig egns- og landsplanlægning. Bag denne interesse sporer man bl. a. en formodning om, at de offentlige myndigheder på grundlag af bedre indbyrdes orientering og en dyberegående analyse af de foreliggende tendenser og muligheder vil kunne nå frem til en mere systematisk tilrettelæggelse af deres investeringer og en forøget effektivitet til gavn for den materielle og kulturelle udvikling.

Også fra kommunal side vises der stor positiv interesse for planlægning, og man

kan formentlig slå fast, at planlægningen i de senere år har vundet almen anerkendelse som en værdifuld teknisk hjælpefunktion for de besluttende myndigheder.

Planlægning er imidlertid et overordentligt mangesidet begreb. Over for de foreliggende lovforslag kan der navnlig være grund til at påpege den afgørende forskel mellem planlægning som et rent teknisk hjælpemiddel for de besluttende myndigheder og planlægning i form af en bindende regulering af privat og offentlig virksomhed, der tvinges til at holde sig inden for de af planlægningsmyndigheden afstukne rammer.

En planlægning i form af undersøgelser og prognoser over udviklingstendenserne med korrektion for den regulering af udviklingen, der ønskes foretaget ud fra veldefinerede samfundsmæssige hensyn, f. eks. hensynet til sundheden, fredningsinteresser m. m., må danne grundlag for enhver ansvarlig myndigheds beslutninger, og man er af den formening, at det er denne form for planlægning, som ønskes opbygget og effektiviseret.

I de foreliggende lovforslag — navnlig i lovforslaget om regionplanlægning — og den debat, som har ligget til grund for disse forslag, har man imidlertid kunnet spore en tendens til oprettelse af særlige planlægningsorganer, der udstyres med beføjelser til ganske i almindelighed at planlægge udviklingen i større dele af landet med umiddelbar bindende virkning.

De hidtil gennemførte reguleringsordninger har imidlertid som nævnt haft det fælles præg, at de er gennemført i bestemte, veldefinerede øjemed, og i overensstemmelse